

Ζώντας στον κόσμο βιολογικά... και βαίνοντας προς ένα “Γάμο” μετα-βιολογικὸ και υπερ-κόσμιο!

[Ορθοδοξία](#) / [Πνευματική Ζωή](#)

Τὸ ἀκόλουθο κείμενο δὲν συνιστᾷ κάποια σπουδαία καὶ “μεγαλεπήβολη” συγγραφικὴ δημιουργία. Πρόκειται μᾶλλον γιὰ μιὰ συλλογιστικὴ - συναισθηματικὴ... “αἱμορραγία”, ποὺ ἐξέρρευσε ἀπὸ τὸν νοῦ καὶ τὴν καρδιά ἑνὸς φτωχοῦ καλόγερου, κατὰ τὶς μεσονύκτιες ὥρες ἀγρυπνίας στὸ κελλί τῆς μετανοίας του. Οἱ ἐν λόγῳ “αἱμορραγικοὶ” στοχασμοί, ἄρχισαν νὰ καταγράφονται τὴν Μεγάλῃ Παρασκευῇ μὲ “θέα” πρὸς τὸν Ἐσταυρωμένο Νυμφίῳ τῆς Ἐκκλησίας. Συνέχισαν νὰ περισυλλέγονται “σταλαγματιὰ - σταλαγματιὰ” καθ’ ὅλο τὸ Πεντηκοστάριῳ, μέχρι σήμερα - Ἐορτῇ τοῦ Παναγίου Πνεύματος- ποὺ γράφτηκε ὁ ἐπίλογος, καὶ ἐπῆλθε ἡ “αἱμορραγικὴ ” αἰμόσταση...

Άπέναντι στην Έσταυρωμένη Παναγάπη...

Ένας παντοδύναμος και πανένδοξος Θεός, που νικᾷ κατὰ κράτος τὸν θάνατο καὶ ἀ- νίσταται ἐκ νεκρῶν ζωηφόρος καὶ φωτόμορφος, εἶναι -αὐτονοήτως- θελκτικὸς καί... “έρω- τεύσιμος” ἀπὸ ὅλη τὴν λογικὴ κτίση! Ὁ ἴδιος, ὅμως, “κρυμμένος” πίσω ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη φύση Του, κρεμασμένος καὶ αἰμόφυρτος ἐπάνω στὸν Σταυρό... πόσην “έρωτική” ἔλξη θὰ μποροῦσε νὰ ἐμπνεύσει στὰ λογικά Του κτίσματα...;!

«Καὶ ἔσται ἡ Ζωὴ σου κρεμαμένη ἀπέναντι τῶν ὀφθαλμῶν σου...» (Δευτερονόμιο: 28, 66)

Ἀτενίζοντας τὴν Έσταυρωμένη Παναγάπη... ὅλως ἐκούσια καὶ ἄκρως συγκαταβατικὰ καθηλωμένη ἐπάνω στὸ πιὸ ταπεινωτικὸ ἰκρίωμα, μὲ τὰ Ἄχραντα Χέρια¹ Της ἐξαρθρωτικὰ τεντωμένα... ἀπ’ ἅ- κρη σ’ ἄκρη τοῦ Σταυροῦ, ὥστε νὰ “ἀγκαλιάζουν” καὶ ἐνώνουν φιλό- στοργα καὶ συγχωρητικὰ ὅλη τὴν κτίση (μαζὶ καὶ τοὺς σταυρωτές!), ἔρχεται στὸ νοῦ ἡ αὐθόρμητη χειρονομία τῶν νηπίων κάθε φορὰ που ἐρωτῶνται ἀπὸ τοὺς γονεῖς τους νὰ δείξουν πόσο τοὺς ἀγαποῦν: τεν- τώνουν παραστατικὰ -ὅπως ὁ Θεάνθρωπος ἐπάνω στὸν Σταυρὸ- τὰ χεράκια τους σὲ ἔκταση... λέγοντας «τόοοοοοοο»!...

...Πραγματικά, δὲν ὑπάρχει πιὸ «ώραῖος κάλλει»² (δηλ. πιὸ σαγηνευτικὸς σὲ ὁμορφιά!) καὶ θελκτικὸς Νυμφίος - ὅσο φρικαλέο κι ἂν διαβάζεται αὐτό!- ἀπὸ

έναν Θεάνθρωπο... κατακρεουργημένο και καθηλωμένο σαν σφάγιο επάνω στο πιό άτιμωτικό σύμβολο καταδίκης όλων τών αιώνων! Διότι, κρεμάμενος μεταξύ ουρανού και γης... θέλγει Έρωτικά και με πανίσχυρη έλξη κάθε λογικό πλάσμα Του, που Τόν βλέπει να “άγκαλιάζει” τὰ σύμπαντα με τήν «τόοοοοοοο» αγαπητική περίπτωση τών άχράντων πλαστουργικών Του χειρών!

«Ό Θεός μου... έδίψησέ Σε ή ψυχή μου, ποσαπλώς Σοι ή σάρξ μου έν γή έρήμω και άβάτω και άνύδρω...» (ψαλμός 62, 1-2).

Άπέναντι στον Έσταυρωμένο Νυμφίο τής Έκκλησίας... είναι δυνατό να έκλυθῆ ό πιό σφοδρός και πιό άγνός Έρωτικός Πόθος, που θα μπορούσε ποτέ να έμφιλοχωρήσει σε μιὰ ανθρώπινη καρδιά: ό θεϊός Έρωτας του πλάσματος προς τόν Πλάστη! Και τουτο όχι ως αγαπητική “πρωτοβουλία” του κτίσματος, άλλ’ ως άπόκρισή του στο προηγθέν κάλεσμα του Κτίστου: «Ήμεϊς αγαπώμεν Αύτόν, ότι Αύ- τός πρώτος ήγάπησεν ήμάς...» (Α΄ Ίωάν. 4, 19).

Όταν ή ανθρώπινη ψυχή (όπου και άν ξενίζεται: είτε σε άνδρώα είτε σε γυναικεία φύση) άξιωθῆ να έκυσθῆ Έρωτικά προς τόν Θεό και άνταποκριθῆ θετικά σε αύτή τήν έλξη, νοιώθει κατάπληκτη... βλέποντας να διευρύνονται τὰ “άντιληπτικά όριά” της, ώστε να αρχίσει να έννοῆ τήν υπέρλογη προοπτική αιώνιας ζωής για τήν όποία έχει πλαστουργηθῆ, και τήν όποία έχει προσκληθῆ να κληρονομήσει...!

Τότε, έμβρόντητος ό άνθρωπος (άνδρας ή γυναίκα, τὸ ίδιο) νοιώθει τήν πτωχή ψυχή του σαν... μιὰ “κόρη” όρφανή και άπορη -και μάλιστα παραστρατημένη σαν πόρνη3!- στην όποία γίνεται άνέλπιστα “πρόταση Γάμου”(!) από έναν... πάγκαλλο, πανέμορφο, πάνταγνο, πανεύοομο, πάλλαμπρο, πανένδοξο, πάμπλουτο, παντεξούσιο και παντοδύναμο Πρίγκιπα - Υιὸ Μονογενῆ Ούρανού Βασιλέως!

Ή Όρθόδοξη Άνατολή, μέσα στη χαρισματική εύρύνοια και κατανόηση τής άποκεκαλυμμένης Άλήθειας, άναγνωρίζει στο πρόσωπο του Θεανθρώπου Χριστού έναν... “Μανικό Έραστή” 4 και Νυμφίο, ό Όποϊος, από υπερβάλλουσα άγάπη για τήν... άθλία έρωμένη Του (ψυχή), συγχωρεῖ τήν ήθική της καταρράκωση... και, παραβλέποντας τήν ρυπώδη και δυσώδη κατάστασή της, σπεύδει να τήν ζητήσει σε Γαμήλια, αιώνια ένωση μαζί Του! Άλλά τουτο... υπό μιὰ βασική προϋπόθεση: να άποστραφῆ αύτή (ή ψυχή) έξάπαντος τὸ άμαρτωλό της παρελθόν, και να φύγει άνεπιστρεπτι από τόν... “οϊκο άνοχής” κάθε Σατανικής έπιτήδευσης!

Αρχίζοντας ή... προτέρα πόρνη - ψυχή να σωφρονῆ και να άγνεύη, έπιμελεΐται πλέον με άκρα φροντίδα -έν όψει του άχράντου Γάμου της- τήν καθαρότητα, τήν εύπρέπεια και τήν έμφανισιμότητά της, έχοντας πιὰ άφοσιωθῆ άποκλειστικά στον

οὐράνιο Νυμφίο της, ἀλλὰ καί... τρέμοντας τὴν Ἐρωτικὴ ἀπόρριψή της: «Μὴ με τὴν πόρνην ἀπορρίψης, ὁ τεχθεὶς ἐκ Παρθένου... Μὴ μου τὰ δάκρυα παρίδης, ἢ χαρὰ τῶν Ἀγγέλων!...» (Τροπάριο ἀπὸ τὸν ὄρθρο τῆς Μεγ. Τετάρτης)!

(Συνεχίζεται)

1 «Ἦπλωσας τὰς παλάμας καὶ ἤνωσας τὰ τὸ πρὶν διεστῶτα...» (Ἀσματικὸς Κανὼν Με- γάλου Σαββάτου, Ἰδὴ γ´.)

2 «Ὁ Νυμφίος, ὁ κάλλει ὠραῖος παρὰ πάντας ἀνθρώπους...» (Ἀπόστιχο τῶν Αἰνῶν, ἐκ τοῦ ὄρθρου τῆς Μεγάλης Τρίτης.)

3 «Ὁ τοσοῦτος καὶ τηλικούτος Θεὸς ἐπεθύμησε... πόρνης! Ναί, πόρνης! Τῆς ἡμετέρας πεπτωκυῖας, λέγω, φύσεως...» (Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος: P.G. 52, 404 A-411 B).

4 Μὲ τοὺς ὄρους «μανικὸς Ἐραστής» καὶ «μανικὸς Ἔρω» ἀποδίδει ὁ ἅγιος Νικόλαος Καβάσιλας, τὴν ὑπερβάλλουσα ἀγάπη τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπο, τὴν ἀκραία φιλό- στοργη ἔλξη τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ πρὸς τὸ “χαμένο” λογικὸ πλᾶσμα Του...

PERMANENTLY_REMOVED